

ufuldstændigt jeg kan give Besked. Jeg vil med Hensyn til Pastor Riis bemærke, at jeg tror ganske vist, det var en Fejl af den daværende Ministers eller maaske fra denne Præsts forrige Biskops Side, at han i det hele taget fik Forflyttelse, da han var bleven i høj Grad aandelig Invalid, medens han var paa Læsø, men naar han nu en Gang var forflyttet til dette Stift, er det da ikke saa mærkeligt, at det trak ud henimod et Par Aar, inden han fik sin Afsked. Det er jo altid en alvorlig Sag at skulle afskedige en Mand paa Grund af Uduelighed, naar der ikke er noget uhæderligt bekendt om ham. Saa lagde det ærede Medlem Vægt paa, at dette Sogn derefter fik en Præst, der var uendelig meget slettere. Ja, naar Menighederne ikke selv have den Sag i deres Haand, kan det ikke gaa saadan til, som det vel ellers skulde antages at gaa, at de bedste Menigheder faa de bedste Præster, de mest ensidige Menigheder de mest ensidige Præster og de sletteste Menigheder de sletteste Præster. Afgørelserne blive mere overladte til andre Hensyn. Menigheden i Hornum kunde her ganske vist nok have Grund til at klage over en ublid Skæbne, men jeg vil paa den anden Side gøre opmærksom paa, at den Præst, de havde før, var en ganske ualmindelig flink Mand. Modsetningen maa altsaa have været slem at komme over. De fik jo den berygtede Pastor Gade. Om der i dette Tilfælde er handlet forkert i retslig Henseende, kan jeg ikke udtale mig bestemt om. Jeg er ikke tilstrækkelig inde i Sagen, og jeg er heller ikke tilstrækkelig Jurist til at vide, om der skulde være anlagt Sag mod den Indremissionær, det ærede Medlem talte om. Det ærede Medlem brugte det Udtryk, at da der blev sat en Adresse i Stand, sagdes der, at Biskoppen stod bagved. (Modsigelse) Det ærede Medlem sagde det ikke bestemt, men antydte det. Men det er der vist ikke noget bevist om. (*Svend Høgsbro*: Det var i Pastor Davidsens Sag). Om Forladelse. Jeg troede nu egentlig, at der ogsaa var begyndt paa en Adresse om Pastor Gade, men det er maaske en Misforstaaelse. Hvad Gades Sag angaar, kan jeg, som sagt, erklære, at jeg ikke kan sige noget bestemt om, hvorvidt der

er handlet korrekt, men jeg er ganske overbevist om, at Bisoppen har handlet, som han syntes, han burde og maatte handle, at han har handlet samvittighedsfuldt. I det hele vil jeg sige om Biskop Swane, at en mere nidkær og samvittighedsfuld og pligttro Embedsmand har der maaske aldrig siddet paa nogen Bispestol i vort Land. Angaaende hans Stilling over for Pastor Davidsen er det jo ganske vist kommet mig for Øre, at han skal have stillet sig mere velvilligt over for ham og afvisende over for de andre, end vi vilde finde, der er Grund til. Men, som sagt, jeg tror ikke, at han staar bag ved denne Adresse, og at Adressen kunde faa denne store Tilslutning, synes jo ogsaa at tyde paa, at Rygterne ikke have vundet nogen almindelig Tiltro. Hvorvidt Biskoppen skulde have oplyst noget i „Viborg Stiftstidende“ angaaende Rygterne, kan jeg desværre ikke sige noget om. Jeg tror det ikke, det forholder sig vist ikke rigtigt.

Det, som i denne Sag særlig vedkommer mig, er altsaa dette, at jeg ikke har suspenderet Præsten, efter at min Formand havde bifaldet, at han skulde anlægge Sag, og at denne Sags Aktstykker rent privat fra det ærede Medlem have været tilstillede mig til Eftersyn. Jeg vil sige dertil, at selv afset fra, hvordan disse Aktstykker se ud, hvormed jeg ikke ønsker at udtale mig i dette Øjeblik, synes jeg, det ligger klart for, at skulde Præsten have været suspenderet, skulde det være sket, den Gang Sagen rejstes, og at man ikke kan gøre det nu midt under Sagens Gang. Der maatte i alt Fald da være fremkommet i Mellemtiden ganske anderledes vægtige og afgørende Ting, end jeg kunde faa ud af disse Aktstykker. Vi overvejede Sagen i Ministeriet og kom til det Resultat, at det rigtigste vilde være — det skyldte vi Præsten — at Sagen fik Lov at gaa sin Gang. Det kan jo ikke staa paa i mange Maaneder forhaabentlig, før det bliver afgjort, og det ærede Medlem kan være forvisset om, at hvis der efter denne Historie kommer til at hæfte nogen Plet paa Præstens Karakter og Person, skal han nok faa sin Afsked. Jeg tror derfor ikke, at de kirkelige Øvrigheder hverken ved denne Lejlighed eller ved andre have stillet sig